ह्रस्व 1) brevis. N. 18. 6. 2) angustus, arctus. N. 23. 9.

ह्राद् 1. A. (अव्यक्ते शब्दे K. स्वने V.) sonare, tonare. K.: ह्रादते मेघः॰

ह्रादिनी f. (r. ह्राद् s. इन् in fem.) fulmen, *Indri* fulmen. Am.

1. ह्री 3. P. जिह्रेमि, part. pass. ह्रीत et ह्रीण॰ Pudere, erubescere. Ragh. 15. 44.: जिह्राय राघवः॰ — ह्रीत pudens, pudibundus. N. 13. 30. (Cf. ह्रीछ्, slav. *sram-i-ti* pudore afficere c. *s* = ह् sicut in *srjdjze* cor, v. हृदय; fortasse germ. vet. *HRU, RU* poenitere, *hriwu, riwu, hrau, rou, hruumês, ruun; hriuwa, riuwa, riwa* poenitentia, anglo-sax. *hreova* id.; v. Pott 1. 209. Graff 4. 1142.)

2. ह्री f. pudor.

ह्रीछ् 1. P. *i. q.* ह्री॰ (Huc trahi posset goth. *id-reiga* poenitentia, nisi pertinet ad रुञ्.)

ह्रीमत् (a ह्री pudor s. मत्) pudibundus. Dr. 8. 44.

ह्रुड्, ह्रूड्, ह्रौड् 1. A. (गतौ) ire.

ह्रेष् 1. A. hinnire. Mah. 4. 2000.: ह्रेषमाणैर् वाजिभिः॰ — ह्रेषित n. hinnitus. Mah. 3. 11764. — *Caus.* adhinnire *alicui c. acc.* Mah. 3. 11764.: ह्रेषयामासुर् अन्योन्यं ह्रेषितैः॰ (V. हेष्, हेषिन् et cf. germ. vet. *hros* equus, angl. *horse*, nostrum *Roſs*, gr. χρό-μη, χρεμέθω, χρεμίζω.)

ह्लग् 1. P. (संवरणे) tegere, *cf.* ह्रग्.

ह्लप् 10. P. ह्लापयामि (भाषणे V.) *Vid.* ह्रप्.

ह्लस् 1. P. sonare. *Vid.* ह्रस्.

ह्लाद् 1. A. gaudere, laetari. Mah. 1. 3036.: ह्लादते जनिता प्रेक्ष्य (पुत्रम्)॰ — *C. loc. rei.* Mah. 1. 3037.: ह्लादन्ते (नराः) स्वेषु दारेषु घर्मार्ताः सलिलेष्व् इव॰ — *Caus.* exhilarare. R. Schl. II. 44. 10.: शयानम् अनघं रात्रौ … रश्मिभिः संस्पृशञ् शीतैश् चन्द्रमा ह्लादयिष्यति॰ (Cf. anglo-sax. *glæd* laetus, splendens; angl. *glad*, germ. vet. *glat* splendens; hib. *gairdim* «I rejoice», nisi pertinet ad गृध् q. v.; slav. *rad* laetus, *radosća* laetitia; fortasse gr. γῆθος, γηθέω, ejectâ liquidâ, transpositâ aspiratione; fortasse γαίω e γαίθω vel γαθίω; lat. *gaudeo.*)

c. आ *Caus.* exhilarare. N. 21. 8.: ममा ऽऽह्लादयते चेतः॰

c. प्र *Caus.* P. A. *id.* R. Schl. I. 9. 56.: प्रह्लादयन्; Mah. 1. 7190.: प्रह्लादयध्वम्; Ur. 86. 14.: प्रह्लादयस्व॰

ह्वल् 1. P. (चलने K. चाले V.) vacillare, titubare. (Cf. germ. vet. *wallôn* ambulare, errare, volitare.)

c. वि *id.* Mah. 1. 214.: सञ्ज्ञां नो ऽपलभे सूत मनो विह्वलती ऽव मे; R. Schl. II. 13. 4.: प्रत्युवाच ततः क्रुद्धो मुहूर्तं विह्वलन्न् इव॰ — विह्वलित vacillans, titubans. R. Schl. I. 9. 15.: मदविह्वलिताः काश्चित् प्रपतन्त्य् उत्पतन्ति च॰

ह्वृ 1. P. (कौटिल्ये) curvum, flexuosum esse. (Vid. प्रह्व, उपह्वर et cf. ध्वृ i. e. ध्वर्, lat. *vârus*, hib. *fiar* «crooked, inclined», *fiaraim* «I incline, bend», *fiaras* «crookedness».)

ह्वे 1. P. A. (हु, हू v. gr. 694.) vocare, advocare. Su. 3. 10.: विश्वकर्माणम् अह्वयत् (ed. Calc. आह्वयत्); R. Schl. II. 34. 11.: आर्यो ह्वयति वो राजा; Mah. 1. 3393.: माचै ऽनां शयने ह्वये॰ (Slav. *ʒo-a-ti* vocare; island. vet. *hoîa* hinnire, germ. vet. *hwaijôn* id., *hwaijôt, hweijôt, weiôt* hinnit, v. Graff IV. 1223.; fortasse goth. *hrôpja* voco = ह्वापयामि, sicut Caus. secundum generalem regulam sonaret, pro quo anomale ह्वाययामि (gr. 519.), mutato *v* in *r* (v. gr. comp. 20.), servatâ tenui *p*, sicut in *slêpa* dormio, v. स्वप्; germ. vet. *hrôfu, ruafu* cet., nostrum *rufe*; fortasse hib. *guilim* «I weep, cry, bewail» = ह्वयामि, mutato य् in *l* (v. यकृत्), nisi pertinet ad 2. गॄ i. e. गर्.)

c. आ 1) advocare. R. Schl. II. 58. 1.: आजुहाव तं सूतम्; 91. 12.: आह्वये विश्वकर्माणम्; N. 5. 1.: आजुहाव महीपालान् … स्वयंवरे॰ 2) provocare *ad pugnam vel ludum.* Mah. 2. 879.: वाम् आह्वयामहे राजन् स्थिरो युध्यस्व; 4. 342.: सर्वमल्लान् अथा ऽऽह्वयत्; Rigv. 32. 6.: आ हि जुह्वे महावीर्यम्; In. 5. 7.: शशिनं वक्त्रचन्द्रेण सा ऽऽह्वयन्ती ऽव; N. 12. 83.: आहूय provocando, post provocationem. — *Caus.* आह्वा-